

Publicerad 2006-03-06 22:02 av Eriika_

som jag nu känner mig.

känslor

jag skriker, jag slår men det hjälper inte mot min ilska.
jag orkar inte höra kommentarer från andra om mitt
utseende, från andra som tror att dom är bättre än alla andra.
allt dom säger ristas in i mitt hjärta med en kniv och
läker igen fort men rivs upp igen. jag har aldrig fått en
chans att säga vad jag tycker om saker, ingen har någonsin
frågat vad jag vill. jag ville inte att min pappa och mamma
skulle skiljas, det ville inget i min familj. förutom mamma.
det var hon som ville splittra familjen, våran lyckliga familj.
lycklig är ett för starkt ord för mig. jag har aldrig varit riktigt
lycklig. när jag var mindre var jag inte lika arg som nu. jag vill
inte vara arg. jag försöker sluta skada mig. men det är ilskan
på alla som jag älskar som sårar mig, gör så att jag så gärna
vill känna smärtan. jag vill så gärna sluta. jag har ingen aning
om hur det skulle varit om min mamma och pappa varit tillsammans
nu men jag har ingen aning om det skulle varit bättre eller sämre.
pappa var en idiot som lät sig utnyttjas av mamma, mamma var
en idiot som lät pappa låta sig bli utnyttjad. dom trodde att vi
inte såg och att vi inte hörde. vi blev förvirrade, jag gömde mig
från sannigen och vägrade se. ännu nu är min pappa en idiot,
han förlovade sig med hans tjej två månader efter dom hade
träffats, sa inget till hans barn efter 5 månader då jag hittade
ringen. min mamma är en idiot för hon lekte med kärleken och
trodde vi aldrig såg. men vi såg och vi hörde också. vi är inte
dumma.. jag vet att jag älskar min mamma, men jag hatar henne
för hon ändrade sitt liv och helt plötsligt blev gled vi med i det utan att säga hej då till det gamla..
men ingen förstår..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eriika_ med Poeter.se id #1232 innehar upphovsrätten